

ת.ד 102 בני ברק | פקס: 03-5055919 | 9139191@gmail.com

זבל מיאמינים

גליון שבועי מבית 'בני אמונים'

פרשת יתרו תשפ"ד שנה י | גליון מס' 519

בני אמונים

בני תפלה בפרשה

פרחו שערים

דבר מוסד ונשיא 'בני אמונים'

עגנת אמן - יסוד קבלת התורה

בשבת זו, "שבת קבלת התורה", אנו קוראים על אותו מעמד נשגב, שרשמו חרוט בלבנו עד עצם היום הזה, הלא הוא מעמד הר סיני. במעמד זה זכו ישראל לשמע את שני הדברות הראשונים מפי הקב"ה בעצמו, וכפי שאמרו חכמים (מכות כד א): "אנכי ולא יהיה לך" מפי הגבורה שמענום."

שני הדברות הראשונים, שמהותם אמונה, הם הבסיס והיסוד לקיום כלל מצוות התורה, שהרי רק בכת האמונה מסוגל האדם להתגבר על יצרו ולקיים את כל מצוות התורה, וכפי שהכריז דוד מלך ישראל (תהלים קיט פו): "כל מצותיך - אמונה".

כדי להשריש בנו את האמונה בה' תקנו לנו חכמים את מצות עגית אמן. וכפי שכתב רבנו בחיי בפרושו לתורה (שמות יד לא): "ומפני שהאמונה יסוד כל התורה כלה, תקנו לנו רבותינו זכרונם לברכה בתפלה ובברכות לענות אמן". לאור זאת נתן להבין את הרמז הטמון בכתוב (שם יב ב): "ראשון הוא לך" - סופי תבות "אמן": מצות עגית אמן נועדה כדי לסייע בדינו לקיים פראוי את הצווי הראשון בעשרת הדברות, היא מצות האמונה.

למצות עגית אמן אין שעור. מכסת תשעים אמונים היא המכסה המינימלית שאדם צריך לעמוד בה. ואולם באפשרותו של כל אדם לצבור לעצמו מדי יום אמונים רבים מספר. אף עבדה זו תסבור היטב בדברי רבנו בחיי. שכן, כפי שהאמונה היא מצוה תמידית שאדם חייב לקימה כל רגע וללא הפסק, כך אף האמן המסייעת לקימה, נתנה לנו כמצוה תמידית שנתן לקימה ללא שעור.

את תשובתם של בני ישראל לקב"ה בעמדם למרגלות הר סיני מתארת התורה כך (שמות יט ח): "ויצענו כל העם יחדו ויאמרו כל אשר דבר יי נעשה", וכמה מפליא לראות כי ראשי התבות: "ויאמרו כל אשר דבר יי נעשה" עולים בגימטריה "אמן".

בשבת זו, שבה הכריזו אבותינו באמונה נעשה ונשמע, נקיים אף אנו: "כל אשר דבר ה' נעשה ונשמע" - בשמיעת ברכות ובעגית אמן אחריהן, ככל אשר דבר ה'!

בקריאת 'נעשה ונשמע'.
שבת שלום,

י' תשרי 219 תשפ"ד

אמירת שירה

על נפי חוץ לארץ

"וישמע יתרו כהן מדין אתן משה את כל אשר עשה אלוקים למשה ולישראל עמו כי הוציא ה' את ישראל ממצרים" (יח א)

אחר שנאמר: "את כל אשר עשה אלוקים למשה ולישראל עמו", לשם מה שב הכתוב ומפרט: "כי הוציא ה' את ישראל ממצרים"?

פרש רבי שלמה בוכנר, רבה של פינטוב:

את הסבה שאין אומרים הלל על גס פורים הסבירו חכמים (ערכין י ב) כי משעה שנכנסו ישראל לארץ בימי יהושע בן נון, שוב אין אומרים שירה על גס שנעשה בחוץ לארץ. ובאר המהרש"א (ח"א שם) שמשנכנסו ישראל לארץ יחד הקב"ה את השגחתו עליה, ככתוב (דברים יא יב) "ארץ אשר ה' אלקינו דרש אותה תמיד עיני ה' אלקינו בה מרשית השנה ועד אחרית שנה", ואלו בחוץ לארץ פועל הקב"ה את נפיו על ידי שליח, ואין ראוי לומר הלל על גס שנעשה על ידי שליח.

לפי שבתקש יתרו לומר שירה על הנסים שנעשו לישראל בארץ מצרים, ככתוב (להלן פס' ט): "ברוך ה' אשר הציל אתכם מיד מצרים", לכך הקדים הכתוב ובאר שרק אחר ששמע יתרו "כי הוציא ה' את ישראל ממצרים" - בעצמו, שכן באותה עת טרם נכנסו ישראל לארץ, עמד ואמר שירה על כך.

'קהל שלמה'

לא נאמר 'כי אמר'

"ואת שני בניו אשר שם האחד גרשם כי אמר גר הייתי בארץ נכריה; ושם האחד אליעזר כי אלקי אבי בעזרי ויצלני מחרב פרעה" (יח ג-ד)

את הסבה שלא כתבה התורה ביחס לקריאת שמו של אליעזר, "כי אמר אלקי אבי בעזרי", וכפי שכתבה ביחס לשמו של גרשם, פרש הריב"א בשם

רבי יחיאל כהן: כיון שהמלים "אלקי אבי בעזרי" היו שגורות בפיו של משה רבנו תמיד, לפיכך לא שיד, לנקט לגביהן "כי אמר" - בלשון עבר.

באופן נוסף פרש ה'בני יששכר':

כיון שההסבר לקריאת שמו של אליעזר כולל בתוכו הזכרת שם שמים - "כי אלקי אבי בעזרי", לפיכך לא נאמר לגבי "כי אמר", שכן מתוך זהירותו שלא להזכיר שם שמים לבטלה, לא פרש משה בפיו את הסבה שבבעטיה קרא שם זה.

ומוסיף ה'בני יששכר' כי כמו בפסוק שלפנינו, כך בכל מקום שטעם קריאת השם כולל בתוכו הזכרת שם שמים, לא נאמר "כי אמר" - בפיו. ודגמה לכך הביא מהפסוקים המתארים את קריאת שמותיהם של מנשה ואפרים (בראשית מא נב-ג): "ויקרא יוסף את שם הבכור מנשה - כי נשני אלקים את כל עמלי ואת כל בית אבי; ואת שם השני קרא אפרים - כי הפרני אלקים בארץ עניי", שאף בהם לא נאמר "כי אמר" לפי שטעם הזכרת שמותיהם כלה הזכרת שם ה'.

פרוש הריב"א על התורה; אגרא דכלה'

פתיחת התורה בהצהרת מלכות ה'

"אנכי ה' אלקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים" (כ ב)

דרש ה'נודע ביהודה':

בהגלות הקב"ה בהר סיני ללמד לעמו תורה ומצוות, פתח במצות "אנכי ה' אלקיך" המלמדת על מלכותו יתברך, ובכך הבהיר לישראל שמחייבים הם לקבל את מלכותו ולקיים את תורתו ומצוותיו. אף רבי יהודה הנשיא, מחבר המשנה, הלך בדרך זו כשבחר לפתח את ששה סדרי משנה במשנה המבארת את הלכות מצוות קריאת שמע שבה אנו מכריזים על מלכות ה', ובכך שב והזכיר לנו על מחיבתנו לקבל את מלכות ה' ולקיים את מצוותיו.

'צל"ח' פתיחה למסכת ברכות

ברוך הנותן להם לרעים

היה הפתכת השכונתית לכל מעשה חסד שהוא. רכבו הישן שמש לפרקים פרכב משלוחים, פרכב הסעות וכרכב הובלות. בביתו היו גמ"חים מפל סוג, וכל רגע פנוי שלו נצל במלואו לעשיית חסד.

ר' משה התקרב לרכבו של ר' קלמן, ונראה היה שלר' קלמן ממש הוקל בבואו. "ר' מו"שה, אולי תוכל לעזר לי?" פתח ר' קלמן, ור' משה נענה בשמחה. "תקשיב, קרה לי משהו שאף פעם לא קרה לי", אמר ר' קלמן, ומיד הסביר: "לאחרונה בימי ששי אני רגיל להסתובב בין חניות מעדני השבת המהדרות בעיר כדי לקחת שאריות שלא הצליחו למכר, או פאלו שהם חפצים להעניק לנזקקים, ומהם אני אורז חבילות שבת עבור משפחות הנזקקות לכך.

מדבר באכל טרי ואיכותי, עוינג שאבעס אמתי, ותאמין לי, בכל שבוע הכל נחטף עד הפרור האחרון, והמשפחות שמקבלות לא מפסיקות להודות אלא שפעת קרה לי משהו נדיר: אחת מהערכות היתה מיעדת למשפחה מסוימת ברוכת ילדים, אולם כשבאתי להביא להם את החבילה, התברר לי שהם אינם בבית, כפי הנראה נסעו לשבת ולא טרחו להודיע.

העליתי את הארזים שלוש קומות עד לביתם, ולבסוף נאלצתי להורידם חזרה, אולם הגרוע מבחינתי הוא העבדה שפעת הארזים היקרים והמשקעים בדרך לפח, וכל כך חבל..."

"תקשיב ר' מו"שה", המשיך ר' קלמן, מבלי להבחין בהתרגשות ההולכת ופושטת בבו שיחו, "הרי שמעתי שמגיע לך מזל טוב! ובטח יהיה לך מה לעשות עם הארזים הללו, אם לא בשבת הזו, לכל הפחות בשבוע הבא, קח אותם הביתה, ואת מה שלא תאכלו השבת, תקפואו לשבת הבאה."

תוך כדי דבור פתח ר' קלמן את תא המטען ודחק בר' משה להוריד את הארזים: "נו, מהר, עוד רגע שאבעס! הורדת הכל? גייט שאבעס, ושיהיה במזל טוב!"

ר' משה היה המום ובקשי הצליח לזוז מהמקום. הוא הביט בשלשת הארזים הגדושים שנחו למרגלותיו. היה שם מפל טוב הארץ, מיטב שרק לב טוב כפול ר' קלמן יכול היה להפיק; החל מחלות משבחות ומיץ ענבים איכותי, עבור דרך בשר ודגים, חמין, לפתן וכל מטעמים, וכלה בסלטים מעדנים.

לא נותר לו אלא לגרר את הכל אל הבית, להניח על הפלטה את התבשילים ובמקרה את הנצרך לקרור ולהודות בפה מלא לקב"ה, שומע תפלת כל פה, על שלא עזבם בשעתם הקשה ודאג להם מאוצר חסדו ביד רחבה ובמאור פנים.

נשמע מפי בעל המעשה

יחסי, הילדים רחוצים ולבושים בבגדי השבת, והפלטה מנחת על השיש, ממתינה לתבשילים המבטחים.

אלא שפכל שהתאחרה השעה, פן הלכה וכרסמה הדאגה בלבו של ר' משה. בשעה זו כבר היו ארזי האכל המבטחים אמורים להיות מנחים בפתח הדלת, אולם ר' משה, שמתוך דאגה פתח את הדלת אחת לחמש דקות, לא מצא מאחוריה דבר.

אם בתחלה הרגיש אי נעימות להתקשר לפעילי ארגון "עזר ליולדות" השכונתי ולברר מה עלה בגורל המשלוח שאמור היה להגיע אליו, עתה כבר הבין שבטח ארעה תקלה כלשהי, והוא הרשה לעצמו להתקשר אליהם.

ר' משה התקשר, והתשובה שקבל הממה אותו: האחראי על הפעילות לא ידע דבר וחצי דבר על "ערכת שבת" שהיתה אמורה להגיע אליהם. כל הערכות כבר הגיעו ליעדן, ושמה של משפחת פ' כלל לא הופיע ברשימה.

מסתבר כי השכן שהבטיח להתקשר לארגון שכח בכלל לעשות זאת.

למרות השעה הלחוצה נסה האחראי להציע כוונים שונים של עזרה, אולם ברור היה כי כבר לא צפוי להם סכוי סביר.

היה זה אחד מאותם רגעי חסר אונים שבהם נאלץ האדם לזנוח כל מבטח בבשר ודם ולפנות הישר למקור השפע והישועה, וכך עשה ר' משה. הוא נשען על הקיר הסמוך ואחר שחזק עצמו באמונה ובטחון בה' הכל יכול, נשא תפלה רותחת לה' יתברך, שיאג למשפחתם לבל יעשו שבתם חל, וכי ישלח להם עזרתו מאוצר שפע ברכתו.

דקות ספורות ארכה התפלה, ומשסימה ירד ר' משה לכניסה לבנין לבקשת רעייתו, לבדק אולי בכל זאת הנח שם משלוח עבורו, אלא שפמובן לא היה שם דבר.

הוא שב וחזק את עצמו באמונה, ובטרם פנה לשוב לביתו יצא אל מחוץ לבנין, התבונן לרגע במכוניות המעטות שחלפו, וכאשר כמעט סב לאחוריו ופנה לשוב לביתו, נשמעה לפתע צפירת מכונית.

"ר' מו"שה!" נשמעה הקריאה מכוון המכונית, ור' משה הפנה את ראשו לכיוון שממנו נשמעה הקריאה. היה זה ר' קלמן, איש החסד המפך ביותר בשכונה. ר' קלמן

ערב שבת קדש בבית משפחת פ'. השעה שלוש אחר הצהרים. נותרו פחות משעתים עד לכניסת השבת, ואבי המשפחה, ר' משה פ', אינו יודע לאן יפנה.

זה מקבר שבו הוא ורעייתו מבית החולים בידים מלאות. בחסדי ה' נולדה להם בת קטנה, אחות ראשונה לחמשה זאטוטים שובבים, ובבקר של יום ששי שחררו

היה זה אחד מאותם רגעי חסר אונים שבהם נאלץ האדם לזנוח כל מבטח בבשר ודם ולפנות הישר למקור השפע והישועה, וכך עשה ר' משה. הוא נשען על הקיר הסמוך ואחר שחזק עצמו באמונה ובטחון בה' הכל יכול, נשא תפלה רותחת לה' יתברך, שיאג למשפחתם לבל יעשו שבתם חל, וכי ישלח להם עזרתו מאוצר שפע ברכתו.

שלחו ערוף לשבת קדש

היולדת והתינקת מבית החולים.

בבקר, בדרך לבית החולים, היה ר' משה רגוע. אמש שוחח עם אחד השכנים, ומשזה שמע כי הם עומדים להשתחרר מבית החולים בערב שבת, הבטיח להתקשר לארגון "עזר ליולדות" השכונתי ולבקשם שיאגו עבור משפחת פ' לכל צרכי ותבשילי השבת, מאל"ף ועד תי"ו, בשפע רב, עבור כל בני המשפחה.

בטרם יצא לבית החולים, סים ר' משה לסדר את הבית מהבלגן שהצטבר בו, ועתה, לקראת שבת, היה הבית נקי באפן

הפסקה בדברים שבפקדשה לעניית אמן

עניית איש"ר בפסוקי דזמרה

הנוהגים בעניית "יהא שמייה רבה" לסיים ב"יתברך", ינהגו כן אף בעת שהפסיקו באמצע פסוקי דזמרה כדי לענות¹, וימתינו עד שיסיים החזן: "דאמירן בעלמא ואמרו אמן", ויענו אחריו אמן, ואז ישובו לסדר תפלתם². ובדינם של הנוהגים להמשיך בעניית "יהא שמייה רבה" עד "דאמירן בעלמא", נחלקו הפוסקים: יש המורים לנהג כן גם באמצע פסוקי דזמרה³, ויש המורים לענות רק עד "יתברך"⁴.

1. כתב המ'שנה ברורה' (נו ט), שאף שנחלקו הפוסקים היכן נפסקת עניית "אמן יהא שמייה רבה", ויש חלוקי הנהגות בקהלות ישראל בענין זה, מכל מקום "העומד במקום שאין רשאי להפסיק, יזהר בזה שלא יאמר רק עד 'עלמא'". מדבריו משמע שאף מי שנהג להמשיך ולומר "יתברך", בפסוקי דזמרה יאמר רק עד "עלמא" (ראה 'משנה אחרונה' סי' נו אות מ). ואולם ב'נוטרי אמן' (ח"ב פרק כ הערה כז) כתב שמדברי ה'חיי אדם' מבאר שגם בפסוקי דזמרה מתר לומר "יתברך", שכן בעוד שבענין העומד בקריאת שמע (כ ד) כתב להדיא שלא לענות "יתברך", בענין העומד בפסוקי דזמרה (שם ג) לא הזכיר דין זה. ועל כן הוא מפרש, שאף המ'שנה ברורה' שאסר לומר "יתברך" מדבר במי שעומד בקריאת שמע, ולא במי שעומד בפסוקי דזמרה [ואכן ראה שם ב'משנה ברורה' שצין את ה'חיי אדם' כמקור לדבריו]. אמנם כל זה לדעת ה'חיי אדם' אבהע"ו.
2. כן כתב ה'מגן אברהם' (סו ו) לגבי ענייה אחר הקדיש לעומד בקריאת שמע באמצע פסוק, וכן פסק בש"לחן ערוך הרב' (שם ה).
3. 'בן איש חי' (ויגט אות ט). ובפרשת שמות (אות ו) כתב שגם העומד בקריאת שמע יענה עד "דאמירן בעלמא", וכן פסק ה'פ' החיים' (נו לג). אולם ראה בשו"ת 'ביע אמר' (ח"א או"ח סי' ה) שכתב שבפסוקי דזמרה מתר לענות עד "דאמירן בעלמא", ובקריאת שמע רק עד "יתברך".
4. 'קצור הש"ל' (מסכת חלין) בשם בעל ה'בית שמואל' על שו"ע אבהע"ו.

1. כתב המ'שנה ברורה' (נו ט), שאף שנחלקו הפוסקים היכן נפסקת עניית "אמן יהא שמייה רבה", ויש חלוקי הנהגות בקהלות ישראל בענין זה, מכל מקום "העומד במקום שאין רשאי להפסיק, יזהר בזה שלא יאמר רק עד 'עלמא'". מדבריו משמע שאף מי שנהג להמשיך ולומר "יתברך", בפסוקי דזמרה יאמר רק עד "עלמא" (ראה 'משנה אחרונה' סי' נו אות מ). ואולם ב'נוטרי אמן' (ח"ב פרק כ הערה כז) כתב שמדברי ה'חיי אדם' מבאר שגם בפסוקי דזמרה מתר לומר "יתברך", שכן בעוד שבענין העומד בקריאת שמע (כ ד) כתב להדיא שלא לענות "יתברך", בענין העומד בפסוקי דזמרה (שם ג) לא הזכיר דין זה. ועל כן הוא מפרש, שאף המ'שנה ברורה' שאסר לומר "יתברך" מדבר במי שעומד בקריאת שמע, ולא במי שעומד בפסוקי דזמרה [ואכן ראה שם ב'משנה ברורה' שצין את ה'חיי אדם' כמקור לדבריו]. אמנם כל זה לדעת ה'חיי אדם' אבהע"ו.

תענה אמונים

פנינים על מצות התפלה

אגרת אמונים

מכתב מקורא נאמן

דרשו' מביאה ל'בקשו'

דרשו ה' ועזו בקשו פניו תמיד המלבי"ם פרש פסוק זה כך:

בדרך כלל דרישה וחקירה נעשות כדי להגיע למציאה וגלוי הנושא הנחקר. ואולם לא כך הדבר בדרישת ה', שבה הדרישה עצמה היא המטרה. שכן בלתי אפשרי להגיע להשגת גדלות הבורא, ואדרבה - ככל שאדם מוסיף לדרשו, כך הוא מגלה עד כמה בלתי נתון להשיגו, ונמצא שהדורש את ה' עומד במצב של: "בקשו פניו תמיד" - מבלי להשיגו.

עוד פרש רבי משה חיים סג"ל ליטש רוזנבלום, רבה של קלויזנארדיו:

לעתים, כאשר פוקדת את האדם צרה, נמנע הוא מלבקש מבוראו שיירפא לכאבו, אם משום שמתבייש הוא לשאת פניו בתפלה, אחרי שהגדיל עליו חסדו כל הימים, ואם משום שטרם האיר בנפשו אור האמונה השלמה בבורא הכל יכול. לאלה ולכאלה קורא דוד המלך "דרשו ה' ועזו"; דרשו אחר ה' המנהל את עולמו ברחמים וחסדים ללא גבול, ונותן וחוזר ונותן מתנות חנם לכל ברואיו, והפירו כי עזו וכחו בלתי מגבלים ורק הוא יכול למלא משאלות לבכם. מסקנות אלו יביאו הן את המתביישים והן את קטני האמונה להיות בבחינת: "בקשו פניו תמיד" - בתפלה ובקשה.

מלבי"ם תהלים קה ד: 'לחם רב השלם' על סדור התפלה אות שצב

מסוכב כל הסבות

דרשו ה' ועזו בקשו פניו תמיד

המשפיע רבי אליהו ראטה רגיל היה להחזיר בסוכביו את הידיעה הברורה כי אין מקרה בעולם וכל דבר, קטן כגדול, נעשה בכונת מכוון ובהשגחה פרטית עליונה. והיה מוסיף ואומר שלכך אף כון דוד המלך באמרו: "בקשו פניו תמיד": בכל מארע הקורה עמכם, אל תתעסקו בנסבות ובגורמים הטבעיים ואל תתמקדו באשמים ובכשלים, אלא "בקשו פניו תמיד", שכן הוא זה שנמצא במרכזו של כל התרחשות.

'איש חסיד היה' עמ' שצג

לכבוד העומד בראש הפעילות העולמית להאדרת עניית אמן, הרב יעקב דב מרמורשטיין שליט"א. שלום רב לאהבי תורתך!

מזה שנים שאני עוקב בהשתאות אחר פעולותיכם העצומות, ואף קורא בעיון מדי שבת בשבת את הגליון המכובד, ראש וראשון לכל הגליונות, הלא הוא "וכל מאמינים". מאמריכם חוצבי הלהבות הבאים שבת אחר שבת, פועלים בי את פעלתם, בי ובני ביתי, ואף ברבים ממידעי. אין ספק כי נעשתה בתחום זה מהפכה שרשית ואמתית, הודות לפעולותיכם הכבירות.

ב"ה אני זוכה כבר למעלה משלוש שנים לענות אמן אחר ששה אנשים מדי בקר ובקר אני משלים עניית תשעים אמינים עוד לפני התפלה. הנהגה זו גורמת שתפילתי וכל סדר יומי נראים אחרת. אני חש בכל לבי שעניית אמן פותחת שערי תפלה, וחי השתנו מן הקצה אל הקצה, ברוחניות ובגשמיות.

במאמרכם הנפלא בעלון של פרשת ויצא שנה זו, כתבתם כי הפתוב (תהלים קל ו): "שומרים לבקר" מכון כנגד אלו המשכימים מדי בקר לברך ברכות השחר בחברותא, שהם השומרים האמתיים. והנה בעת קריאת התורה בפרשת ויצא, עלה בדעתי רמז העולה מתוך פסוקי הפרשה הקשור גם הוא לענין זה: הפסוק אומר (בראשית כח כ): "וידר יעקב נדר לאמר אם יהיה אלקים עמדי ושמרני בדרך הזה אשר אנכי הולך; ור"ת של המלים "יעקב נדר לאמר אם" - עולה בגימטריה תשעים ואחת בדיוק, כגימטריה של אמן, ללמד שיעקב קבל על עצמו להתחזק בעניית אמן, כסגולה לזכות בהבטחת: "וישמרני בדרך הזה".

בימים אלו שעם ישראל כלו, הן בארץ ישראל והן בכל פנה בתבל, זקוק לשמירה עליונה, נתאחד כלנו בעניית אמן בכונה, וללא ספק יפתחו בפנינו בשכר זאת שערי שמירה עליונה.

החותם "בברכה שלמה ונאמר אמן",
"מ' ה' ב' - עיה"ק ירושלם ת"ו

נתן לשלח מכתבים לפקס שמספרו 08-9746102
או לכתבת המייל: 9139191@gmail.com

בעל 'מחשבת הלוי' כ"ה בשבט תשפ"א

נושא דברים בכנס 'בני אמונים'

רבי חיים מאיר הלוי ואזנר, בנו בכורו של בעל 'שבט הלוי', נולד בווינה בשנת תרח"צ. כשהיה בן שנה עלו הוריו לארץ ישראל, והוא נשאר אצל הורי אמו. בהיותו בגיל שמונה, לאחר שבחסדי ה' שרד את אימי מלחמת העולם השנייה, עלה לארץ ישראל והתאחד עם הוריו.

בשנות נעוריו קנה את רב תורתו מאביו הגדול והיה לתלמידו המובהק, ולאחר נשואיו מנהו אביו לשמש כר"מ בישיבת חכמי לובלין וכראש בית דין בשכונת זכרון מאיר.

בשנת תשנ"א נקרא לכהן כרב קהלת "יטב לב" - סאטמר בלונדון, שם התפרסמה גדלותו בתורה ונכר כחו הרב בהוראה. במשך ח"י השנים ששמש בכהנה זו, חבר את סדרת ספרי 'מחשבת הלוי'.

כשש שנים טרם הסתלקות אביו, סמוך לחג השבועות תשס"ט, קבל את הוראת אביו לעבר להתגורר לצדו בבני ברק, ומכאן ואילך עמד לימינו בכל פעולותיו.

בהלוית אביו, במוצאי יום טוב ראשון של פסח תשע"ה, הכתר כממשיך דרכו בראשות הישיבה, ברבנות שכונת זכרון מאיר ובהנהגת קהלת 'שבט הלוי'. הסתלק בכ"ה בשבט תשפ"א ומנוחתו כבוד בבית הקברות זכרון מאיר בבני ברק.

אמן – יסוד בגן החנוך

מדברי בעל 'מחשבת הלוי' בכנס לחזק עניית אמן שהתקיים בבני ברק בחדש מנחם אב תשע"ד:

חכמים אמרו (תיקו"ז מ א) כי "העונה אמן בכל כחו קורעין לו גזר דינו של שבועים שנה". הקדוש ברוך הוא מבטיח לנו שבזכות עניית אמן יתבטלו הגזרות. ואמנם אנו קטנים מכדי להבין את עמק הענין, אך חכמים שאמרו זאת בודאי ירדו לעמק הדברים, ואחריהם אין להרהר חלילה, ועלינו להאמין ולדעת כי עניית אמן היא סגולה גדולה לכפר עוון ולבטול הגזרות.

המציאות מוכחת שדורנו נתרשל עד מאד בענין נשגב זה, ובאשר צעירי דורנו אינם קשורים מספיק לקבלת על מלכות שמים, עלינו לתבע את עצמנו על כך. שכן אם בין האב לבנו יש חבה יתרה, ממילא כשרואה הבן את אביו מתחזק בכל כחו בעניית אמן, גם הוא יחבב וייקר את הענין. נמצא שהחזק בעניית אמן מצדנו הוא חלק מיסוד בגן החנוך של בני דורנו, ובזכות זאת אנו זוכים שאנו ובנינו נקבל על מלכות שמים, ויתבטלו הגזרות.

הנה הרב ר' יעקב דב מרמורשטיין שיחי' פועל בכל מאדו לחזק ענין זה, וכאמור אין זה חזק

בענין של מה בכך, אלא זהו יסוד שעליו משתתף כל החנוך בדורנו. זאת מלבד שההתחזקות בעניית אמן מורידה השפעות גדולות ועצומות על הכלל כלו. לכן חוב גדול מטל על כל אב לחנך בניו לכך, ועל כל רב לחזק תלמידיו לכך.

ומתוך כך יש לחזק ענין נוסף: שכשאנו יושבים בבית הכנסת ובבית המדרש עלינו להכיר בכך שאנו נמצאים בהיכל המלך ממש ולשבת בפחד ובאימה. יש לדעת כי לתפלה יש כח עצום ביותר ובכחה לעקר כל גזרות שבועולם, לכן תמיד עלינו להתחזק בה בכל כחנו. וכאמור, כל שכן בדור זה, כאשר לצדנו עומדים בני נער שמצבם הרוחני ירוד עד למאד, ונמצא חזק ענין התפלה על כל פרטיה והמצוות התלויות בה, חסר עד מאד לישועת ישראל ולבטול הגזרות.

אנו נמצאים היום בדור שפעמי משיח קרובים בו יותר מאי פעם. חושבני שמימות עולם לא היתה מלחמה כה קשה נגד כל דבר שבקדשה, מלחמה מבית ומחוץ. יעזר ד' שאם נזכה להתגבר ולהיות יראי ד', להתחזק ולחזק את ילדינו בתפלה ובאמונה, ובשמירת כל החושים כראוי בקדשה, בזכות זאת נושע מכל הגזרות הקשות, ונזכה להתגלות כבוד שמים, וכלנו נזכה לקבל פני משיח צדקנו כאיש אחד במהרה בימינו. אמן.